

CIS DE DIKKE OP HET OORLOGSPAD

Het is merkwaardig hoe sommige mensen een zekere vermaardheid hebben, die hun heel niet toekomt, een onverdiende slechte reputatie, of ook wel een goede, waarop ze geen recht hebben. Ik heb, bijvoorbeeld, op school een jongen gekend, die door een ieder voor sterk als Simson werd aangezien, en daarom door een elk werd gevreesd. tot op een goeie dag iemand, die van zijn betooverende reputatie niets afwist, hem met een hand-omdraaiens op de wereld legde. De voorbeelden van zulke gevallen zijn voor het grijpen, maar ik grijp ze niet, om uwe aandacht niet te vermoeien en deze in al haar verschheid te bewaren voor het verhaal van mijn armen Cis, den vetsten en dappersten man, die ooit op twee beenen en met het hoofd naar boven op Gods aardbodem rondgepassagierd heeft. Wat zijn vetheid betrof, die was boven elken twijfel verheven, 's mans omvang was weergaloos, zijn gestalte had overeenkomst met een okshoofd, zijn gezicht glansde van blanke vetheid, zijn mond was rood als een kleine, rauwe biefstuk, zijn nek zou best bij een ander mensch voor — lende hebben kunnen doorgaan. In één woord: Cis mocht er zijn. En hij was er dan ook.

Hij had behalve de welverdiende reputatie van vetheid echter, zooals ik zei, de onverdiende reputatie van dapperheid. Nooit had iemand hem een moedige daad zien bedrijven, maar hij had een zekere goedmoedige snorkerij over zich, wat gevoegd bij zijn bekende spierkracht, zijn omvangrijke persoonlijkheid en zijn duizelingwekkend diepe basstem altijd danig indruk op een ieder gemaakt had, en hem door elkeen voor een fameuzen mannetjesputter had doen houden, zonder dat hij ooit ook maar een allermi-niëst heldhaftigheidsje had ten beste gegeven. Hij vocht nooit, ook niet als hij, in een ruzie betrokken, werd uitgedaagd, en men vond dat subliem van den man. „Ik ben te sterk om te vechten. Ik knip een diender van me af als een pluise van mijn broekspijp,” zei hij met zijn koperen, stem. En men lachte hem luidruchtig hulde toe.

„Hij is gòèd,” zei er een, knipoogend.

„Of ie”, beaamde een ander.

„Nou, laat diè maar lopen,” lachte een derde. En allen gekten en lachten mee, uit pret, maar ook uit vrees menigmaal, want die goeie zwaar-gewicht-worstelaar moest je in elk geval te vriend houden, hij was een bovenste beste kerel, hoor, daar niet van, en, net als hij zei, tè sterk om te vechten, maar jonges, jònges, als hij toch eens begon.... Je kòn nooit weten....

En een ieder hield zijn hart vast.

De oorlog dreigde, en Cis was ellendig te moede. In de maag-streek verminderde zijn omvang met eenige centimeters. Van baloorigheid en vrees was zijn eelust de eerste dagen veel geringer dan gewoonlijk; al moet ik zeggen, dat wat de man toen at, nog zeer, zeer respectabel was.

De mobilisatie werd afgekondigd. De miliciens van alle denkbare en ondenkbare lichten werden opgeroepen. In de steden en in de dorpen wemelde het van menschen in uniformen.

Cis was ook opgeroepen. Eerst had het een kleine strubbeling gegeven. Dat er nu ook net oorlog moest komen terwijl hij leefde.... Als het een vijftig jaar later was uitgebroken, had hij niet meer behoeven mee te doen.... Enzoovoorts. Maar ten slotte had hij moeten berusten, en het weerspannige lichaam in een wapenrok gestoken, welk laatste karweitje ook nog niet eens meegevallen was, want nergens was een uniform, dat hem paste: eindelijk was een leverkleurig linnen militair werkpak gevonden, waar hij met eenigen goeden wil kon worden ingeperst. Wel builde overal zijn vetheid tusschen de knopen uit, zoodat zijn borst iets van een gecapitonnerden leunstoel had, wel spande de broek zeer beangstigend om de machtige dijen, maar hij zat nu al verscheidene dagen in dat pak zonder dat er iets gebeurd was: reden om te vertrouwen dat het nog wel langer houden zou.

De oorlog brak uit. Cis was ellendig te moede, toen het bekend werd, maar na eenige dagen was hij er, om zoo te zeggen, wat mee verzoend, met de zekerheid voor oogen dat er toch niets aan te veranderen was.

Bij het uitbreken van den oorlog bewaakte zijn regiment de spoorwegen. Later, toen het gros van het leger dat van den vijand tegemoet getrokken was, had het de spoorlijnen verlaten om de proviand-transporten te verzekeren. Men patrouilleerde uren gaans in den omtrek, en geen vijand was tot nu toe nog gezien. Het

UIT HET ITALIAANSCH LEGER

GENERAAL VICTOR ZUPELLI, de nieuwe Minister van Oorlog in Italië. Zijn benoeming herstelde de eensgezindheid tusschen Ministerie en Opperbevelhebber.

Italië, dat zich niet verplicht achtte in dezen oorlog zijn medecontractanten in de Triple Alliance terzijde te staan, zich erop beroepend, dat Oostenrijk-Hongarije den oorlog met Servië begon, beschikt over een belangrijke legermacht. Het kan 2 miljoen man in het veld brengen. De Marine bestaat uit 6 Dreadnoughts, 8 lichte Dreadnoughts, 22 Kruisers, 45 Torpedo-kanonneerboten en Torpedojagers, 86 Torpedobooten, 25 Onderzeeërs. Het is te begrijpen, dat de Italiaansche onzijdigheid voor de Triple Entente-naties van groot belang was, en ook dat deze het heerlijk zouden vinden, indien Italië zich aan haar zijde schaarde, in de hoop, de Italiaansche veete tegen Oostenrijk-Hongarije te kunnen uitvechten. Bijgaande kiekken uit het Italiaansche leger, interesseeren in dit verband onzen lezers zeker.

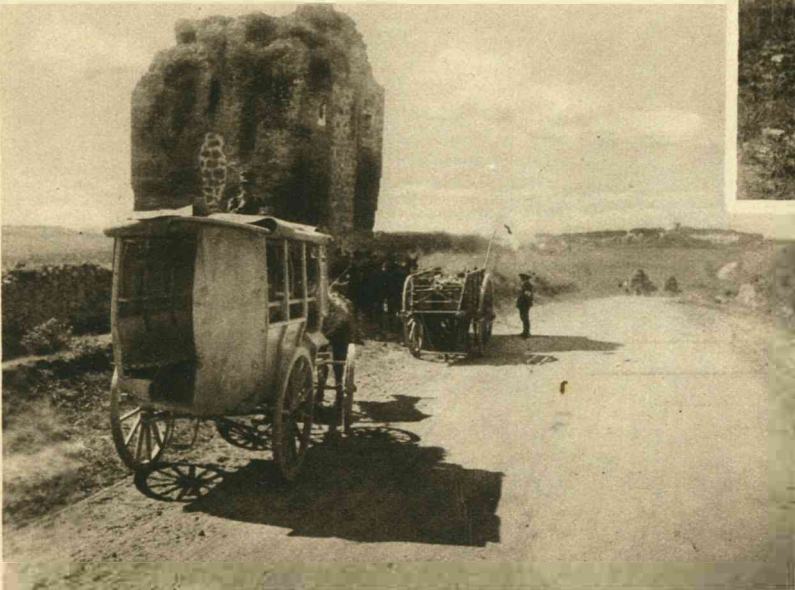

Foto links: Een Italiaansche ambulance-trein zich op een typisch Italiaanschen landweg voortbewegend. Foto midden: Een uitkijktoren waar vóór Italiaansche Staf-officiëren. Foto rechts: Italiaansche verkenners te fiets getooid met de schilderachtigen hoed met veeren.

was een vreedzaam bedrijf, om zoo te spreken; van vechten geen sprake. De patrouille van Cis lag in een verlaten heide-achtig landschap. Lachend en rookend trokken de manschappen de buurt door, voorzagden zich van voedsel, sliepen in hun kleine kamp, en zagen zoo goed als niets van den oorlog. Cis was weer op zijn gewone gewicht gekomen, en daar er nooit een vijand in de buurt was, konden de mannen het op hun sloffen af. Een gezond leventje in de vrije natuur. Geen noemenswaardige nooddrift. Sigaretten, tabak, gymnastische bewegingen elken dag, en mooi weer.

Maar zoo bleef het niet. Op een slechten dag kwam er een bericht dat de vijanden in de buurt waren, en dubbele waakzaamheid was nu eisch. Cis' patrouille was naar de bevelvoerende korporaal meende, de eerste, die in dezen uithoek van het land van de aanwezigheid van den vijand vernomen had, en de mededeeling daarvan moest onverwijld worden gebracht aan den luitenant, onder wiens bevel de verschillende patrouilles stonden.

„Wie van jullie zou mijn brief aan den luitenant willen brengen?” vroeg de korporaal, die in den dagelijkschen omgang met zijn manschappen alles gemoedelijk en onder-ons behandelde.

De soldaten keken elkaar eens even aan, toen wendden allen onmiddellijk den blik naar Cis den Dikken. Er waren verscheidene jongens, die best het karweitje hadden aangedurfd, maar als in een soort van ontzag voor Cis' (onverdiende) reputatie, durfden zij zichzelf niet goed aanbieden, en riepen als om strijd: „Dat is iets voor Cis! Ja, dat is een mooi dingske voor den Dikke!”

Onze zwaarlijvige kameraad voelde zich niet volkomen op zijn gemak. Daar had je het al. Nu moesten ze hem hebben. Hij had er duivels weinig zin in. Hij keek nu eens dezen dan genen aan, trok een zenuwachtigen grijns, en mompelde iets onverstaanbaars.

„Dat is net een kolfje naar je hand, zei de korporaal, en sloeg Cis vriendschappelijk op den vetten schouder, wat al een heel luiden klets gaf.

„Nou, òf het,” zei Cis, en hij maakte een onbeschrijfelijk gebaar, waarvan niemand den zin begreep, en hijzelf wel het allermi-niëst, maar dat door allen als een uiting van heldhaftigheid werd vertolkt.

„Er zijn natuurlijk nog geen vijanden in de westelijke richting doorgedrongen,” verklaarde de korporaal, „tenminste voor zoo ver we weten.... Maar je bent allèen....”

„t Zal mij anders een zorg zijn,” snoefde Cis, die zich al weer wat had gekalmeerd, „ik knip hem weg als een pluiseje.”

Hij kon zelfs in zijn benauwdheid nog het pochen niet nalaten; dat was hem in al die jaren tot een tweede natuur geworden.

„Ik ziè jè al. Ik ziè je al,” juichte een kameraad, die van ontzag voor Cis vervuld was sedert die hem eens in den broek-band genomen en recht voor zich uitgestoken had.

Onder de bewonderende oogen van de kameraden maakte Cis zich gereed. Voor hij zich in zijn nauwe mouwvest werkte, betastte hij zijn biceps nog eens, als om zich zelfvertrouwen in te prenten. Dan wrong hij zich in de kleeren, deed zijn koppel op het laatste gaatje, hing zijn geweer over den schouder, en zette op zijn monumentale hoofd de luchtige politiemuts; die stond als een klein dak op een groot huis. De brief voor den luitenant werd in de jaszvoering gestoken, en met de hand wuifde Cis adieu.

„Nou, en oppassen is de boodschap,” maande vriendelijk de korporaal nog, „je weet nooit....”

„Accoord,” deed Cis, en hij poogde er zeer bloeddorstig uit te zien, „accoord. En de andere helft is nèt zoo.”

Men lachte om zijn oogenschijnlijke vermetelheid. De korporaal, de bevelhebber van het troepje, drager der ernstige militaire tradities, vond de manier, waarop Cis deze wakkere daad volvoerde, een beetje te stijlloos en met een eerlijk gemeend plechtig gezicht, zei hij: „En mocht je komen te vallen....”

Hij wilde hier iets van het vaderland zeggen, maar Cis viel hem in de rede met.... „Dan sta ik seffens weer op.”

Tegen zooveel goedgehumeurdheid in zulk een, betrekkelijk, ernstig moment was ook de korporaal niet opgewassen, en hartelijk stemde hij mee in de jubelende lachbui van de kameraden. En het klonk een eind over de hei, deze galmende lach als een eeresalvo den held achterna. En Cis, gevoelend hoe nog een min of meer heldhaftige apotheose van hem werd verwacht, velde het geweer en vloog in stormpas den weg op, aldoor juichend, als rende hij op een onzichtbaren vijand in. Tot hij aan de kromming van den weg zich omwendde naar de groep lachende manschappen en uitbundig als zegevierend met zijn politiemuts zwaaide, zoo hoog hij maar kon boven zijn hoofd uit. Een nieuw salvo van gelach en gejuich was zijn loon.

Eenmaal uit het gezicht van zijn kameraden, verloor Cis' houding wel een beetje van de daareven ontplooid koenheid, maar hij tippelde toch vrij kordaat voort. En waarom zou hij ook niet? Hij wist precies waar hij wezen moest. Hij kende tamelijk wel de